

DOMINIK DÁN

PODEJ PRST

PODEJ PRST

Dominik Dán
PODEJ PRST

Text © Dominik Dán 2025
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2025

ISBN 978-80-276-1321-2

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Invenit arma furor.

Zuřivost si zbraň najde.
Kdo chce psa bít, hůl si najde.

(Lucanus)

Věnuji Miušce a Mashence, našim pudlicím.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., MUDr. Lucii Mihaleové,
Mgr. Anně Kratochvílové, Mgr. Zlatici Pijákové,
Mgr. Vladimíru Pijákovi, MUDr. Denisi Valentovi, Ph.D.,
MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

Zpráva z tisku

Veřejnost šokovala zpráva už o druhém tragickém úmrtí postiženého dítěte na elektrickém invalidním vozíku. Na rozdíl od prvního případu to tentokrát viděli očití svědci – potvrdili, že včera ve večerních hodinách se na Lieskovské ulici dal elektrický invalidní vozík samovolně do pohybu – selhalo řízení i brzdy. Matka osmiletého Tibora K. nechala invalidní vozík i se synem odstavený na chodníku před potravinami, protože syn usnul a nechtěla ho budit. Během nakupování se invalidní vozík se spícím dítětem dal do pohybu dolů po chodníku, vjel na travnatý sráz, rozjel se a vrazil do zábradlí. Dítě přepadlo přes zábradlí a spadlo z osmimetrové betonové opěrné zdi na železniční vršek. Při pádu malý Tibor utrpěl poranění hlavy neslučitelné se životem. Podle vyjádření matky invalidní vozík koupili před půl rokem a Tibor se ho naučil ovládat. Podle vyjádření svědků se Tibor vzbudil a ovládací pákou se snažil vozík řídit a brzdít, ale řízení a brzdny systém zjevně selhaly. Vzhledem k tomu, že jde již o druhý případ v krátké době, oslovili jsme zástupce firmy COVEX, Ing. Hodeka, výhradního dovozce specializovaných elektrických invalidních vozíků na náš trh, aby zaujal stanovisko. Ing. Hodek nás ujistil, že invalidní vozíky dovážené jeho firmou mají řádnou homologaci, prošly všemi bezpečnostními testy, které vylučují jakoukoli skrytou závadu, a jsou absolutně bezpečné a spolehlivé. Přesto už vydal pokyn, aby byly elektrické invalidní vozíky řady VX staženy z prodeje, dokud nebude uzavřeno policejní vyšetřování a dokud nebudou známy výsledky expertizního zkoumání. O výsledku vyšetřování budeme informovat.

(Týden plus č. 11 / 2004, ročník XII., s. 16–17)

1

BŘEZEN 2004

Kam se ztratil Kuky? Nikdo netušil. A tím to všechno začalo.

Hanzel se ženil. Na třetí březnovou sobotu si objednal ostré jarní sluníčko na plný úvazek a objednávka byla splněna na sto procent – asi tam nahoře někoho měl anebo prostě podplatil meteorology.

Třetí březnovou sobotu měl podle měsíčního rozpisu služeb výjezd Krauz, ale šéf oddělení vražd se vztyčil za stolem jako rozdrážděná indická kobra.

„To bych se na to podíval!“

A podíval se – ani se nemusel rozčilovat, kolegové z majetkové kriminálky byli kolegiální, obzvlášť jejich šéf.

„Kdo? Ota? Neblázni! V jeho věku?“

„V jakým věku?“ bránil kolegu Mayor. „Otovi není ani šedesát, něco po padesátce...“

„Po padesát pětce,“ upřesnil šéf majetkové kriminálky.

„... tak pětce, to je toho, rok sem, rok tam, ale jinak je to junák na svém místě...“

„A na čim místě by měl bejt?“

„... ještě všeho schopnej,“ dodal Mayor, s chutí se zasmál vlastnímu dvojsmyslnému vtipu.

„Věřim ti, dyť se udržuje v kondici,“ souhlasil kolega šéf.

„Udržuje, neudržuje, proto ti nevolám. Říša má v sobotu výjezd.“

„Náš? Tomašík?“

„Náš, Krauz.“

„Aha.“

„Co – aha! A v sobotu se Ota žení!“

„Škoda,“ povzdechl si šéf majetkové kriminálky. Z hlasu bylo znát, že Krauze upřímně lituje. „Ale na druhou stranu – dobře pro Otu, o jedno svatební menu míň, aspoň ušetří.“

„Ty, poslechni...“

„Dobře, dobře,“ smál se šéf do sluchátka, „nerozčiluj se, Šani, pochopil sem. Šoupnu tam někoho od nás a změnu výjezdu nahlásím i na operačním středisku. Mám to u tebe.“

„Máš to u mě.“

„Počkej! Dokud tě mám na drátě... A koho si vlastně bere? Všichni se mě budou ptát.“

„Soňu.“

„To je ta baba, co jí zachraňoval o Vánocích?“

„Ta.“

„Před tejdnem sem jí viděl na chodbě.“

„Přišla nás osobně pozvat. Všechny, celý oddělení.“

„Tak to sem jí viděl. Poslechni, Šaňo, ale to je kus jak víno! Nahodila takovej slušivej švestkově modrej kostým, prdelka jedna báseň. Má to někdo štěstí. Kolik má?“

„Čeho?“

„Let! Čeho asi.“

„Je jedno, kolik jí je, hlavně že jim to klope.“

„Aspoň deset let,“ dotíral šéf.

„Jakejch deset let?“

„Je mezi nima rozdíl. Není to moc, Šaňo?“

„Představ si, že není! Říkám, hlavně že jim to klope.“

„Když myslíš.“

„Myslim, a tobě do toho nic není!“

„Dobře, dobře, nevyšiluj hned, nic sem tím nemyslel. Jak říkám, všichni mu to přejeme a přideme mu pográtulovat. Pošlete svatební oznámení, ať víme, kdy a kde.“

„To určitě, abyste se nám vecpali na svatební hostinu a všechno nám sežrali a vychlastali, to tak! Sedťe pěkně na prdeli v kancelářích a služte i za nás! Takže můžu s tím výjezdem počítat? Je to zichr?“

„Vyřízeno, Šaňo, můžeš se spolehnout.“

Šéf mordparty zavěsil, zamnul si ruce – s tak hladkou výměnou výjezdů vůbec nepočítal. Zapomněl, že Hanzel je klasa a palce mu drží nejen mládenci z oddělení vražd.

Šéf oddělení majetkové kriminálky si při vzpomínce na Sonin zadek povzdechl: Má to někdo štěstí!

Nebyl sám, kdo si povzdechl, před dvěma týdny ho před-
běhl Váňa – Hanzel právě oznámil kanceláři, že se bude ženit.

„A musíš?“

„Kuky, ty seš ale kus vola!“

„No ne, Oto, já jen, abychom v tom měli jasno! Když se
narodí malý hanzelátko, budou to samý neplacený volna,
nemocenský, rýmičky, pak mu začnou růst zoubky, potom
chyť sračku a milej táta bude víc doma než v práci. Kdo za
tebe bude sloužit? Už tak se tu můžeme přetrhout!“

„Přesně tak, přesně tak,“ unaveně se ozvalo z kouta –
Chosé si právě dával nohy na židli, aby ulevil zadku a zá-
dům, od rána už je měl od nepohodlného křesla otlačené.

„A koho si vlastně budeš brát?“ zajímal se Váňa.

„No koho asi? Soňu!“

„To už je to tak vážný? Dyť si jí teprve na Vánoce dával
umělých dýchání – a už je ruka v rukávu?“

„Nic sem jí nedával, ona mi dala...“

„Dyť říkám!“

„Večeři!“ marně se bránil Hanzel, stejně se pošklebovala
celá kancelář.

„Poslechni, Oto, a co vlastně dělá?“ dotíral Váňa. „Zapo-
mněl sem, nebo si nám to ani neříkal.“

„Vedoucí školní jídelny.“

„Cože!? Vedoucí školní jídelny,“ slastně vzdychl Váňa.

„Bože, ty obrovský hrnce... Má to někdo štěstí!“

Nad představou obrovských školních kotlů a hrnců se
Váňa rozplýval blažeností.

„Edo, poslouvej mě,“ obrátil se Hanzel na starého ka-
maráda, se zasněným Váňou už se nedalo rozumně bavit.

„Jedno ucho.“

„Potřebuju svědka.“

„Na co? Co si proved’?“

„Na svatbu!“

„Aha, takže se teprve chystáš něco provést.“

„Nic se nechystám provést, chci se oženit. To vdovci dě-
lávají.“

„Málokdy, většinou si vážej svobody.“

„Zažil sem to, stačilo. Věřte mi, taková svoboda – nic moc.
Edo, tak co bude s tím svědkem?“

„Někoho ti seženeme.“

„Edo!“

Burger složil noviny, típl cigaretu, zhluboka si povzdychl, vážně se zamyslel.

„Oto, víš, jak nenávidím funkce.“

„Jeden svědek, co je na tom?“

„Je na tom toho víc, než si myslíš, je na tom zodpovědnost.“

„Jaká? Jeden podpis na úřední listinu!“

„A potom? Za rok? Za dva? Přeđeš se mi vybrečet na rameno, že to byl omyl, žeš to tak nemyslel, že je to čarodějnice, týrá tě každě boží den a chceš s tím skoncovat. I ona přide, taky se mi vybrečí na rameni, abych ti promluvil do duše, abys neblblnul, abych dosvědčil, že sis jí bral z lásky a sliboval si jí šťastnej život ve dvou až do smrti, a hop! Už sme doma! Už je tu žádost o vážný svědectví, a žádný co je na tom, jeden svědek, milej Oto! A co já? Jak před váma budu vypadat? Komu mám svědčit, starýmu kamarádovi nebo krásný vedoucí školní jídelny?“

Než se Hanzel zmohl na odpověď, předběhl ho Váňa.

„Když už sme u tý jídelny, Oto, kolik toho může denně přinést taková vedoucí školní jídelny domů? Chodíte vůbec do obchodu? Kupujete nějaký potraviny? Vaříte?“

„Váňo, přestaň pořád myslet jen na svůj bachor, my tu řešíme vážný otázky svědeckýho podpisu do matriční knihy manželství a následky, který jako svědek budu snášet, jestli to Ota posere,“ okřikl ho Burger.

„No počkej,“ debata o svědcích zaujala i Krauze. „A co když to posere Soňa?“

„Ta bude mít svýho svědka, ne? Snad si nemyslíte, že to dosvědčím oběma naráz?“ vyděsil se Burger. „Soňa mě nezajímá, mně de jen o kamaráda.“

„Dobře,“ Hanzel zvedl ruce, aby zastavil příval dalších diskusních příspěvků. „Dobře, tak já teda přede všema místopřísežně prohlašuju, že si dotyčnou Soňu Lopošovou беру z čistý lásky a nikdy se s ní nerozvedu, i kdyby mě jako čarodějnice týrala každě boží den, ergo, příslušný svědek Eduard Burger svým podpisem nepodstupuje žádný riziko, a už vůbec ne riziko vyplakávání se na jeho rameni.“

Spustil ruce, položil je na stůl, zvědavě pohlédl na kolegu. Burger si chvíli v duchu opakoval kolegovu přísahu, nenašel žádný háček, opatrně přikývl.

„To už je jiná řeč. Za těchhle okolností bych to možná i bral, ale je tu ještě jeden zádrhel.“

Všichni zpozorněli.

„Co svědečný? Každý svědek má nárok na úhradu ušlý mzdy a nákladů spojených se svědčením, takzvaný svědečný. Co dostanu?“

Hanzel ani na chvíli nezaváhal.

„Budeš sedět na kraji stolu na prvním místě, nejbliž ke kuchyni. Budeš první obsloužen a dostaneš ty nejlepší a největší kousky, v případě vyžádání i dvakrát.“

„Hovno, tam sedím já!“

„Ty drž hubu, Váňo, ty ještě nejsi pozvaný. Edo, navíc před tebe postavím největší flašku vodky, co dostanu jako svatební dar.“

Burger spokojeně přikývl – víc si svou tvrdohlavostí a obezřetností ani nemohl vydupat.

Všichni se usmívali, všichni se bavili, jen Váňa si smutně bručel pod nos.

„Takže já nejsem ani pozvaný. Tak to je pěkný, a to sem mu chtěl na chleba namazat čerstvou domácí játrovku s kusem bůčku. Houby s voctem! Že se já blbec vůbec snažím.“

„Nebul, Váňo! Abys věděl, tak já tě teda tady přede všema slavnostně a oficiálně zvu na svatbu i ke svatebnímu stolu,“ slitoval se Hanzel.

„A to místečko na kraji stolu?“ Váňa ožil jako mávnutím kouzelného proutku a už i vyjednával.

„Máš smůlu, to už je obsazený, ale hned vedle by bylo jedno volný.“

Víc nepotřeboval, už byli spokojení všichni v kanceláři a netrpělivě čekali, kdy to vypukne.

Do kanceláře se vetřela Petra odvedle.

„Můžu?“

„Co se ptáš? Ty můžeš dycky,“ pozval ji Chosé.

„Jestli vás neruším v nějaký důležitý práci.“ S obavami se zadívala na Chosého v křesle – nikoli, zbytečné obavy, jeho asi v důležité práci nerušila.

„Edo, du za tebou.“

„Prosím, sem jedno ucho.“

„Přišly mi výsledky z expertízy na ty invalidní vozíky.“

„Aha.“

„Chtěl si znát výsledek. Expertíza potvrdila, že z konstrukčního hlediska sou v pořádku, výrobce nepochybil, ale našli nějaký amatérský zásahy do elektromotoru a brzdnyho systému. Budou to ještě zkoumat.“

„Amatérský zásahy?“

„Budou to zkoumat, nevím přesně.“

„Až něco přijde, hned mi dej vědět.“

„Samozřejmě.“

„O čem je řeč?“ zapojil se Krauz. „Jaký invalidní vozíky?“

„Ty dva, co se samy od sebe rozjely.“

„Aha. Bylo to v novinách,“ vzpomínal Krauz. „Vzbudilo to nečekaněj zájem veřejnosti. Proč se v tom vrtáme?“

„Proč se ptáš?“

„Protože jeden z těch případů se týká Sylviiny kamarádky, respektive její kolegyně má... má...“ váhal, nemohl si vzpomenout na rodinný vztah. Když mu to Sylvie vysvětlila, jako vždy poslouchal jen na půl ucha. „To je jedno, je to buď sestra nebo švagrová, možná sestřenice, nevím přesně, ale stalo se to v jejich rodině. Netušil sem, že se v tom vrtá i oddělení vražd.“

„Neoficiálně,“ upřesnila Petra. „Šéf mi dal za úkol nenápadně na to dohlédnout, protože do kanceláře ministra vnitra přišly dva dopisy, jeden anonym, druhý podepsanej, skoro stejnej text, že de o cílenou sabotáž konkurenční firmy, je to plánovaná dvojnásobná vražda, a hop! Sotva de o kancelář ministra a objeví se slovíčko vražda, už sou šéfové předposraný a už stojíme na špičkách.“

„Jasný,“ přikývl Krauz, neboť v případech zaslaných ministrovi bylo skutečně jasné, kdo to bude vyšetřovat.

„Kdo dělal expertízu?“ zajímal se Burger, jelikož informace byla určena jemu. „Naši?“

„Ne, výhradní dovozce vozíků požádal nezávislej úřad, patří to pod úřad vyšetřování leteckých a lodních neštěstí. Ty maj na mechanický expertízy nejlepšej laboratoř.“

„Výborně, takže je všechno v pořádku,“ uzavřel Burger.

„Co s tím?“ zajímala se Petra.

„Máš na to vyšetřovací číslo?“

„Ne, oficiálně s tím nic neděláme.“

„Tak to je jednoduchý, počkej na ucelenou expertízu, napiš zprávu, přilož kopii expertízy a založ to do skříně. Nech

to rok kvasit, a když se o případ nebude nikdo zajímat, můžeš celý spis hodit do koše.“

Petra přikývla, s takovým řešením byla spokojená. Už chtěla odejít a napsat zbytečnou zprávu, ale zarazila se.

„Čemu ste se tak chechtali, když sem přišla? Mně?“

„Ne,“ uklidňoval ji Hanzel, „přišlaš ve chvíli, kdy sem tuhle bandu nezvedenců pozval na svatbu.“

„Cože!/? Tak přece! Já sem to od začátku věděla, Oto, od první chvíle, když sem vás viděla, jak se držíte za ruce, jak se muckáte, jak...“ Petra se zarazila, připlácla si dlaň na pusku, uvědomila si, co říká, a hlavně před kým.

„Petruško! Ty si nás sledovala!/?“ podivil se Hanzel.

„Samozřejmě, sem fízl, ne? Jak jinak sem měla zjistit, jak ste daleko?“

„Nijak! Proč bys měla něco zjišťovat?“

„Zvědavost. Říká ti něco sžíravá zvědavost? Všichni to chtěli vědět...“

„Já ne,“ ohradil se Burger.

„Ani já,“ rychle se přidal Krauz.

„Mě by to ani nenapadlo,“ kontroval Chosé.

„Já ani netuším, o čem ta holka žvaní,“ nedal se Váňa.

„Vy hajzlové hnusný!“ nevěřil Hanzel. „Vy ste jí navedli! Ruším všechny pozvání na svatbu!“

„Ale oni mě donutili!“ zoufale se bránila Petra.

„Jak?“

„Navrhli mi to a mně se to náramně líbilo,“ provinile sklopila zrak.

„Oto, pochop,“ žehlil nejstarší, „bylo to v tvym zájmu, šlo nám o tvoje štěstí, o tvoji budoucnost. Nemohli sme tě nechat napospas nějaký...“ radši se odmlčel, aby Soňu nechtě neurazil.

„O moje štěstí?“ nevěřicně se zeptal Hanzel. „Tak dobře,“ vydechl, zahrál, že se mu ulevilo. „Tak teda, když vám šlo o moje štěstí, tak odvolávám, co sem odvolal, a slibuju, co sem slíbil – ste pozvaný. Všichni, včetně tohohle černovlasýho zázraku z vedlejší kanceláře.“

Najednou se všichni usmívali, každý byl spokojený, jen Váňovi pořád něco vrtalo hlavou.

„Moment, vážení, radujete se, jako byste už měli první svatební chod za sebou, ale ještě tu nezaznělo to hlavní!“

Nechápali.

„Kdy to vypukne?“

„Aha,“ pochopil budoucí ženich. „V sobotu dvacátýho března.“

2

Svatba byla ve tři odpoledne.

„Miláčku, prosím tě, pospěš si!“

Krauz už dobrou hodinu seděl na gauči v obýváku. Vymydlený, oholený, nahozený v kvádru netrpělivě přepínal jeden program za druhým, vůbec nevnímal, co vysílají, jen zabíjel čas.

„Chci bejt nejkrásnější,“ zakřičela Sylvie z koupelny.

„Seš nejkrásnější, i kdybys šla v županu s natáčkama na hlavě, ale sou už skoro dvě, než tam dojedeme, než se usadíme... a kromě toho víš, že nerad chodím na poslední chvíli.“

„Kdybys mě nezdržoval, už bych byla.“

„Jak tě zdržuju?“

„Už seš vykoupanej?“ Sylvie odpověděla na otázku otázkou.

„Samozřejmě.“

„A znáš Archimedův zákon?“

„Znám. Těleso ponořené do kapaliny je nadlehčováno...“

„Tenhle ne, ten novej!“

„To už je i Archimedův zákon novej?“

„Samozřejmě. Těleso ponořené do kapaliny by si po sobě tu vanu mohlo občas i umejt.“

„Tohle znění Archimedova zákona eště neznám. Odkud to máš?“

„Zformulovalo ho kolegium týraných žen.“

„Co ty máš společného s kolegiem týraných žen?“

„Sem předsedkyně.“

„Určitě! Čím tě tak strašně týráš?“

„Dycky po tobě musím umejvat vanu, a právě teď mě to zdržuje.“

„Výborně, takže viníka sme našli, můžeme se věnovat přípravám. Promiň, srdéčko mé týrané, ale stejně si pospěš!“

„Už sem hotová, ještě minutku.“

Krauz si zmučeně povzdechl – takže další půlhodina!

„Včera sem byla v salónu krásy, už se jen trochu upravím a sem hotová.“

„Kde si byla?“ Krauz nerozuměl, dveře koupelny se samy přivřely.

„V salónu krásy!“

„A kdy to začne účinkovat?“

„Di do...“ poslední slovo splynulo se šuměním vody, ale detektivova fantazie mu napověděla, věděl přesně, kam ho manželka poslala.

Do svatební síně to stihli jen taktak, ale stihli. Obřad byl zbytečně dlouhý, alespoň Krauzovi takový připadal, asi proto, že ho tlačily nové boty. Prozíravě si vzal i starší na přezutí, ale slavnostní chvíle svého kolegy musel přetrpět v nových. Také Burger se za Hanzelovými zády ošíval, přešlapoval z nohy na nohu, vrtěl zadkem – Krauz se chápavě ušklíbl, všiml si, že není sám, co si na svatbu obul funglovky přímo z krabice. Anebo se nestihl vyčůrat, ale Krauz by spíš vsadil na funglovky.

Přišli všichni, celé oddělení a spousta starých kolegů z jiných oddělení – Hanzel sloužil dlouho, za ty roky nasbíral kamarádů ažaž. I mládenci z okresů přišli potřást pravicí a škodolibě se usmát, nebylo divu, Hanzel a Burger byli nejstarší, nejpobláznější.

Z nevěstiny strany byla návštěvnost slabší, dokonce ani sestra nechtěla přijít.

„Musíš?“ byla sestřina reakce, když jí Soňa oznámila, že se bude vdávat.

„Neblázni.“

„Co neblázni? Nikdy neříkej nikdy. Je to ten policajt?“

„Je.“

„Spíte spolu?“

„Květo!“

„Co Květo! Tak spíte?“

„Ano.“

„Tak vidíš!“

„Není mi sedumnáct.“

„No právě! V tvym věku by to byla spíš ostuda než po-
žehnutí.“

„Na věk se vykašli, máme se rádi.“

„Nehodí se k tobě.“

„A jak to můžeš vědět?“

„Pije.“

„Řikal kdo?“

„Všichni policajti pijou.“

„A Karčí? Pil a ani nebyl policajt, byl fotbalista. Fotbalisti
pijou možná víc než policajti, a jak dlouho vám to vydrže-
lo. A kdyby se nestala ta tragédie, drželi byste dál, tak co
si vymejšíš tak hloupý argumenty?“

„Ponocuje, fláká se po nocích.“

„Když je ve službě, tak musí.“

„Určitě má na každém prstě deset ženskejch.“

„Nemá.“

„Teď ti vrátím otázku: A jak to můžeš vědět?“

„Protože sme spolu od Vánoc každěj den, už u mě i pře-
spává, všimla bych si toho.“

„Je starší.“

„Sotva o deset let, to je toho.“

„Znáte se jen krátce.“

„Krátce, ale intenzivně, říkám ti, že sme každěj den spo-
lu, poznala sem ho, i on mě, máme hodně společnýho, na
všem se shodneme a nehrajeme divadýlko. Jak se říká, sedli
sme si.“

„A za rok si budeš chtít odsednout. Nemůžete ještě po-
čkat, až si budeš stoprocentně jistá?“

„Sem si stoprocentně jistá!“

„Stejně nevěřím, že to má bůhvíjakou perspektivu.“

Květa pochopila, že sestra je už skálopevně přesvědčená
a jakékoli přemlouvání nemá smysl. Uklidňovalo ji jen, že
sestra neoplývá bohatstvím, takže o sňatkového podvodní-
ka v tomto případě asi nejde. I tak se zdráhala přijít na
svatbu.

„Držím smutek.“

„Chápu, že tři měsíce po smrti manžela nemáš chuť na
svatební juchání, ale mohla bys aspoň na obřad.“

Sestra to uznala a přišla, dokonce si sedla do první řady
pro nejbližší rodinu, jakkoli celá v černém. I synovec a neteř

přišli, nebyli v černém. Rádi by se vmísili mezi svatební hosty a zúčastnili se i svatebního juchání, ale byli solidární s matkou a po obřadu se odporoučeli.

Když Květa gratulovala novopečenému švagrovi, podržela mu ruku ve své, stiskla, aby jí nevyklouzl, dlouho a hloubavě mu hleděla do očí. Detektiv byl připravený, Soňa ho o rozhovoru se sestrou informovala, a neuhnul, zpytavý pohled s jistotou opětoval. Nemusí ho přijmout do rodiny, může ho podezírat, z čeho chce, ale na faktu, že má Soňu nezištně rád, její odmítavý postoj nic nezmění. Pochopila, nepatrně se usmála, rezignovaně přikývla a odešla truchlit.

Sestra odešla, ale kolegyně Soňu nezradily – zúčastnily se v hojném počtu, v čele s ředitelkou školy.

„Soňo! To jako vážně?“ vyjekla ředitelka. „Přeju ti to, ze srdce ti přeju, abys konečně našla toho pravýho. Taková pěkná a šikovná ženská, a tolik let sama! Tak mluv, vyplatilo se čekat? Co je zač?“

Soňa se rozpovídala, ani nemusela přehánět, měla co chválit.

„Oddělení vražd? To nemyslíš vážně! Detektiv? Dyť to je něco, jako kdyby byl pilot nebo kosmonaut, všechny ženský po takovejch tajně touží. Má to někdo štěstí!“

No prosím, už i Soně bylo co závidět.

Paní ředitelka se do připravované svatby zapojila i organizačně.

„Děkuju za oznámení i za pozvání. A veselka bude kde?“

„No...“ Soňa zaváhala.

„Nic mi neříkej, bude u nás!“ rázně rozhodla ředitelka.

Součástí školy byla kromě školní kuchyně a jídelny i síň československo-sovětského přátelství, oddělená jen jednou příčkou. Škola byla projektována v sedmdesátých letech, tehdy byla taková móda. Móda se po revoluci změnila, zástava Svazu sovětských socialistických republik, Leninova busta, záplava matrjošek a podobných suvenýrů putovaly do koše, honosná síň zpusťla.

„Tak, vážení, a co s tou síní teď?“ zeptala se na jedné poradě paní ředitelka.

„Já bych navrhoval sklad tělocvičného nářadí,“ nadhodil tělocvikář. „Jestli nás opravdu spojí s vedlejším gymnáziem, bude potřeba investovat do novýho vybavení tělocvičny

i do atletický dráhy a někde musíme najít místo na sportovní potřeby.“

Logické řešení, ale učitelka pracovní výchovy měla lepší nápad.

„Dílny! Kolegové, viděla sem to na Kutlíkově, nádherná samostatná učebna na dílenské práce, stačí koupit pár pracovních stolů, náradí, zavést vzduchotechniku a máme nádhernou učebnu. Těm malejm smradům neuškodí, když se naučí používat pilku nebo vrtačku. Nemůžou vědět, kdy se jim to v životě bude hodit.“

Ještě lepší nápad měl učitel branné výchovy.

„Kryt! Protiletecký kryt! Postavíme tam improvizovaný protiletecký kryt a vybudujeme specializovanou učebnu branné výchovy!“

Ředitelka poděkovala za podnětné návrhy a nechala prázdnou místnost prázdnou. Počítala s tím, že řešení se najde samo, a taky se našlo. Jedna z kuchařek se vdávala, mladý pár neměl peníze na honosnou hostinu, poprosili ředitelku a ta souhlasila. Z jídelny nanosili stoly a židle, holky z kuchyně si daly sobotní brigádu, vydrhly podlahu, umyly okna, vypraly závěsy a záclony – party sál jako vyšitý. Okna byla nasměrována na atletickou dráhu, takže nikoho ze sídliště nerušili ani o půlnoci, ani k ránu, protože nikomu se nechtělo jít domů. Ředitelka nechala v rohu jídelny vybourat dveře, takže podruhé, při další příležitosti, už nemuseli nosit jídlo a židle školní chodbou, ale přímo suchou nohou rovnou do nově vzniklé společenské místnosti. Postupně místnost zařídili, přibyla i sedačka a křesla.

Jenže lidská závist nezná hranic! A na podnět anonymního dobrodince dorazila na kontrolu místní hygienička – školní kuchyně a jídelna se prý využívají k soukromým účelům, do prostor vyhrazených pracovníkům se zdravotním průkazem mají takto přístup i nepovolané osoby a mohly by sem zavléct bacily.

Hygienička zkontrolovala situaci, zakroutila hlavou.

„Jestli vám to dovolí z ministerstva, nemám problém. Z hygienického a bakteriologického hlediska se nic neděje, všichni sou izolovaní v samostatné místnosti a do prostoru jídelny a kuchyně vstupují jen vaše pracovnice se zdravotním průkazem. Zvěřinu nevaříte a suroviny nakupujete z těch

samých zdrojů jako pro děti, takže anonymní udání vyhodnotím jako bezpředmětné.“

Společenská místnost dostala zelenou.

„Nic mi neříkej, bude to u nás!“ ředitelka svoje rozhodnutí ještě jednou potvrdila, Sonina svatba bude tady!

Soňa se radovala, Hanzel souhlasil, Jumbo se urazil.

„Ty vole, a k čemu mám vzadu salónek?“ houkl na Hanzela, když se přiznal, co se chystá.

„Jumbo, kolik se nás vejde do salónku?“

„Klidně dvacet!“

„Nás bude čtyřicet.“

„Nevadí, na střídačku. Půlka kouří venku, druhá se láduje, pak se vystřídají.“

Hanzel slušně poděkoval za ochotu, ale ne, takhle si svou druhou svatbu nepředstavoval.

Svatební hostina se rozjela a zábava se slibně rozproudila, nálada gradovala – podstatnou měrou k tomu přispěla i živá hudba. Manžel učitelky výtvarné výchovy hrál v kapele a zahrát vedoucí školní jídelny na svatbě, to si považovali za čest. Žádní amatéři, to ne, bavit zvládli bravurně, všichni byli spokojeni. Jídlo vynikající – holky z kuchyně se vyznamenaly – pití, co kdo ráčil. Zákusky a dorty si napekly samy, všechno domácí výroba, žádný umělý sníh místo poctivé šlehačky. Všechno by bylo v pořádku, nebýt dvou incidentů.

„Kde je Kuky?“ V jedenáct se Burger naklonil ke Krauzovi, očima bloudil po společenské místnosti.

„Kde je Kuky? Proč? Stalo se něco?“

„Ne, jen nějak zvážněl a teď už sem ho dobrou půlhodinu neviděl.“

„Zvážněl?“

„Ty sis nevšim’?“

„Edo, sem na svatbě, nejsem ve službě, výjezd za mě sloužej majetkáři. Doteď sem tancoval, nestarám se o prcka!“

Zpocený, zadýchaný Krauz gestem odmítl zodpovědnost za jakéhokoli kolegu, s chutí se napil, dolil manželce, aby se taky osvěžila.

„Viděl si ho pít?“ dotíral Burger.

„Je taky na svatbě, Edo, jasně že pil.“

„Ožral se?“

„Ne, po očku sleduju situaci, abychom před učitelkama neudělali ostudu.“

„Já taky,“ přiznal se Burger. „Z úcty k Otovi. Viděl sem ho vypít tři, čtyři vodky, z toho nemůže bejt ožralej.“

„Kdo? Ota?“

„Kuky! O kom je řeč? Ty o koze, já o voze.“

„Prcek se asi šel jenom vyvětrat. Třeba se venku přidal ke kuřákům.“

„Kuky nekouří.“

„Jen tak, na kus řeči, nemusí kouřit.“

„Du se kouknout.“

„Počkej, du si taky zapálit.“

Kouřící svatebčané se dohodli, že budou chodit kouřit ven, ohleduplní, není-liž pravda? Ať nikdo na svatbě netrpí. Před dveřmi se vmísili do davu, zapálili si, rozhlíželi se – Kuky nikde.

Vrátili se ke stolu, zamračený Burger nalil vodku, jednu sklínku si vzal, ťukl do druhé, aby Krauze popohnal. Detektiv si vzal sklenici s minerálkou.

„Co je?“ nechápal Burger.

„Pauza,“ oznámil detektiv, natahoval krk, zda nespátrí Kukyho, ale Kuky nebyl ani uvnitř, ani venku.

„Něco tušíš?“ obával se Burger.

„Nevim...“ Krauz nechal větu otevřenou. Opravdu nic nevěděl, ani to, zda něco tuší, ale podvědomě tušil, že pauza v pití neuškodí.

Uběhla sotva půlhodinka a přisedl si k nim novomanžel.

„Všechno v pořádku?“

„Skvělá akce,“ zahulákal Krauz, aby přehlušil hudbu.

„Výborný zákusky, ten bílej dort je gastronomickej zážrak,“ chválil Burger. „I zelňačka je světová. Koukněte na Váňu, žere, co sme přišli.“

Váňa vycítil, že řeč je o něm, rozšafně jim zamával mastnou lžící, labužnický se zašklebil. Hanzel se spokojeně usmíval, kývl mu. Záleželo mu na tom, aby chlapci byli spokojení. Najednou zvažněl, naklonil se k nim, oni k němu, aby nemuseli hulákat.

„Chosé se ztratil,“ nadhodil Hanzel.

„Další?“ nechápal Krauz. Co se to dnes děje?

„Vytratil se,“ upřesnil Burger.

„Cože?“ nerozuměl Krauz.

„Jak to?“ nechápal ani Hanzel.

„Neztratil se, vytratil se,“ vysvětloval Burger. „Viděl sem ho, jak nenápadně mizí ke dveřím, ohlídnul se, jestli ho někdo nesleduje, chvíli počkal a vyběhnul. Minutu za ním vyběhla dívka v modrý blůze, džínový minisukni s velkýma brejlema na nose.“

„Možná náhoda,“ bránil parťáka Krauz.

„A úplnou náhodou sou už oba víc jak půlhodinu pryč.“
Pochybovačný Burgerův úšklebek.

„Soňo! Soni!“ Hanzel zamával na zákonitou manželku.

Omluvila se chichotajícím se kolegyním, přicupitala k zákonitému manželovi.

„Miláčku?“

„Soni, posad' se, chceme se tě něco zeptat.“

Poslechla, přisedla si.

„Soni, kdo je ta mladá holka v modrý blůzce a džínový minisukni s velkýma brejlema, co tu zrovna není?“

„Ivetka, nová zeměpisářka. Taky ste si všimli?“

„Čeho?“ hrál blbého novomanžel.

„Že se nenápadně vytratili.“

„Kdo – s kým?“

„Ona – s Chosém.“

„Do prdele! Já ho...“ hrozil Krauz. Už pochopil.

„Richarde, neblázni,“ chlácholila ho kolegova novomanželka. „Sme na svatbě, dneska se může všechno a Ivetce už určitě bylo osumnáct, dyť dokončila vysokou školu. Sou dospělí.“

„Prosil sem ho, aby se aspoň dneska ovládal, prase jedno hnusný nemravný!“

„Richarde, fakt o nic nejde. Víte, co říká statistika?“

Nerozuměli otázce, sama pokračovala.

„Na třech svatbách ze čtyř dochází k souloži, to je sedmdesát pět procent.“

„Nadržená nevěsta?“ hádal Burger.

„Ne, nevěsta o tom ani nemusí vědět.“

„To je tak nalitá?“

„Ne, nejde o ní, nějaká družička souloží za ní.“

„Aha,“ pochopil Burger.

„I z lékařského hlediska je to v pořádku,“ zapojil se doktor Lengyel. Na svatbě starého kamaráda nemohl chybět,

s oddělením vražd spolupracoval už tak dlouho, že ho pokládali za jednoho z nich. „Pravda, pokud se použije kvalitní prezervativ bránící šíření pohlavních chorob a nežádoucímu těhotenství.“

Proti odbornému stanovisku na slovo vzatého odborníka nemohl nikdo protestovat.

„Říkám vám, je to v normě, aspoň dodržíme průměr a ředitelka jí za to oči nevyškrábe, nebojte se,“ trvala na svém novomanželka.

„Bože! Už o tom ví i ředitelka?“ zhrozil se Krauz.

„Samozřejmě – od začátku nespustila z Chosého oči.“

„Cože!?“ Krauzovi vypadla z ruky vidlička.

„Je v rozvodovém řízení, určitě má jasnou představu, jak by šel tak parádní mejdan zakončit, a Chosé...“

„Já mu fakt jednu vrazím!“

„Říšo, nerozčiluj se. Vzpomeň si na některý vaše společný akce. Ota mi leccos naznačil, vzpomeň si, co ste vyváděli...“

„Ticho! Ticho, de Sylvinka!“

Sylvie se vrátila z toalety, přisedla si, postřehla napětí.

„Stalo se něco?“ nechápavě se rozhlížela.

„Nic, nic, jen tak kecáme,“ rychle zamlouval manžel.

Spokojeně si nalila, sledovala tanečnický.

„De se tancovat!“ rozhodla novomanželka, aby zamluvila horké téma.

Sylvie vyskočila jako na povel, natáhl ruku k manželovi.

„Ne, ne, moje milá,“ protestovala Soňa. „Výměna! Teď si chce nevěsta zatancovat s nejlepším detektivem z oddělení vražd.“

Váňa ztěžka vstal, hřbetem ruky si utřel mastná ústa.

„K službám.“

Burger nelenil, vstal.

„Beze všeho.“

Všichni se rozesmáli.

„No dobře,“ rezignovala Soňa, „taky nemusím mít všechno. Když vás je tu tolik nejlepších, na tenhle taneček mi musí stačit i obyčejnej Richard.“

Krauz neochotně vstal.

„Děkuju, pěkně si mě ohodnotila – obyčejnej...“

Zase se zasmáli.

Tancovali, zpívali, tempo se zrychlovalo, promile stoupala, zábava byla v plném proudu.

Zjevil se Chosé, ode dveří zkontroloval situaci, upravil si kravatu, dlaní si uhladil vlasy, dvěma prsty knír, příkrčil se, kradl se podél stěny, najednou hop – a už seděl na svém místě jakoby nic.

„No co je? Tady se nepije?“ zahulákal, drkl do skleničky. „Zase mi to někdo vypil!“

Burger se nahnul, dolil mu, přitom nenápadně utrousil. „Některý si toho všimli.“

Chosé zvedl skleničku, jako že nic neslyšel.

„Na zdraví novomanželů!“

Připojili se všichni, na novomanžele se musí. Krauz zvedl sklenici se sodou.

„Kde si byl?“ vyštěkl na kolegu koutkem úst.

Kolega si utřel zpocené čelo. Zpocené čelo na svatbě není nic zvláštního, nic podezřelého, i při tanci se člověk zpotí.

„Co je? Co zase máte?“

„Viděli sme tě!“ připojil se Burger.

„Byl sem v zeměpisným kabinetě,“ kapituloval hříšník.

„Proč?“

„Hledal sem Madagaskar. Za živýho boha sem si nemoh’ vzpomenout, kde leží. Nebudete mi věřit, ale ta mladá zeměpisárka ví všechno.“

„I o zeměpise?“ rýpal Burger. „Ona leží kde?“

„Už chodí, tamhle je!“ Chosé kývl bradou ke vchodu, kde se zjevila zeměpisárka v modrém. Délka minisukně se jí na jednu nezdála, upravovala si ji, při každém kroku ji stahovala níž a níž.

„Určitě Madagaskar?“ vyzvídal Krauz. „Nehledal si náhodou Malú Čiernu?“

„Myslíš tu podhorskou vesničku na Horehroní?“ hádal Chosé.

„Ne, tu níž.“

„Co kdybyste se starali o sebe?“

„Je aspoň svobodná?“ zajímal se Hanzel.

„Co já vim? Nebyl čas na dlouhý řeči.“

„Já jen, aby sis nešlapal po štěstí.“

„Jak to myslíš, Oto?“

„Tak, že i paní ředitelka z tebe nespouští oči. Soňa mi prozradila, že je v rozvodovém řízení.“

„Vážně?“ Chosé se vztyčil na židli jako kobra na lovu, hledal oběť.

Pohledy se jim střetly, ředitelka se usmála, rychle se usmál taky. Už chtěl vstát...

„Ani se nehni!“ Krauz ho srazil zpátky. „Vydrž aspoň, než ti uschne.“

„Na co ztrácet čas?“

„Ale v ředitelně Madagaskar nenajdeš.“

„To nemůžeš vědět, Říšo. Radši se zeptám přímo paní ředitelky, jestli v její kanceláři není něco k pohledání.“

„Pohlazení?“

„Řek' sem pohledání, vyčisti si uši.“ Chosé vstal, už nešel zastavit. „Běžte do háje, bando závistivejch bejvalejch kamarádů!“ a vyrazil směr Madagaskar.

Krauz si povzdechl, zhluboka vydechl – jeden se našel, ale kde je Kuky?

Zábava gradovala, policajti a učitelky si skvěle rozuměli, sbližovali se. Hudba hrála na přání, všichni tancovali, kdo uměl zpívat, zpíval, kdo byl tak hluchý, že ani nevěděl, že neumí zpívat, zpíval taky, neboť byl hluchý a netušil, že neumí zpívat. Svatebčanům to už bylo jedno, zpěv se pomalu měnil v hulákání.

Krauz měl najednou divný pocit, rozhlédl se, pohled se mu střetl s Mayorovým. Šéf ho už hodnou chvíli sledoval z opačného rohu. Pohnul koutky úst, udělal grimasu – ko-nečně! Kam čumíš? Nenápadně kývl hlavou k východu pro kuřáky.

„Du si zapálit,“ oznámil Sylvii.

„Teď si byl.“

„No a? Hudba strašně řve, du se aspoň vyvětrat.“

Šéf ho nečekal u popelníku na chromované nožce, stáli tam dvě učitelky a dva kolegové v družném rozhovoru. Šéf stál opodál – špatné znamení.

„Piješ?“

Už je to tu! Krauzovi přejel mráz po zádech.

„Už pár hodin ne.“

„Volali mi z operačního střediska...“